OVERDENKING BIJ Lc 9 VS 28-36

Na het verhaal van de verzoekingen in de woestijn opnieuw een verhaal over een plek ver van de massa, waar het stil is. Niet de woestijn, maar de berg. Is in de Bijbel de woestijn de plek van chaos, crisis, beproeving en confrontatie met de macht van het kwaad, -een berg verschijnt er meestal als plek van Godsontmoeting.

En niet alleen in de Bijbel, in heel veel godsdiensten zoeken mensen de bergen op om in contact te treden met het goddelijke. Wie een berg opgaat, de hoogte in, maakt zich los van de aarde, gaat een stukje in de richting van de hemel. Wie wel eens in de bergen is geweest kent vast het gevoel van in aanraking te worden gebracht met een weidsheid en een zuiverheid die jou als mens overstijgen, die de dingen waar je je allemaal druk over kunt maken klein doet lijken.

Het is hier op deze plek dat er iets bijzonders gebeurt, terwijl Jezus aan het bidden is. Verheerlijking is het woord dat met dit verhaal wordt verbonden. De heerlijkheid van God die neerdaalt op de top van de berg. De berg die in dienst genomen wordt om die heerlijkheid te openbaren. De natuur die bezield is, vervuld van een glans die verwijst naar wat boven haar uitgaat, oorsprong, doel en zin.

Dat deze wereld en ons eigen leven niet het product zijn van en overgeleverd is aan het spel van blinde krachten, maar is geschapen, gewild en bedoeld, - het is allesbehalve vanzelfsprekend om dat te geloven, het is, zeker in deze tijd waarin de chaos zo groot is een heel gewaagd geloof.

Het is nogal wat om te geloven dat alles wat is bestaat om deel te worden van de wereld die God voor ogen staat. Dat mijn en jouw leven zijn opgenomen in een goddelijk proces, waarin chaos, dat wat woest en ledig is, omgevormd wordt tot orde, zin, leven, mogelijkheid. Dat we worden aangespoord om de moeizame weg te gaan die loopt van duisternis naar licht, van haat en nijd en oorlog naar verbinding, vrede, naar liefdevolle verhoudingen. Dat die schepping, dat proces nog steeds aan de gang is en iedere dag opnieuw beginnen wil.

En dat wij zelf, hoe we er ook aan toe zijn, hoe diep we misschien ook zitten, ieder moment kunnen worden herschapen, gevormd en omgevormd door de Geest van God. En dat het doel en de zin van ons leven daarin zijn gelegen, dat we worden betrokken in het mogelijk maken van de goede wereld die God voor ogen staat. Dat onze eer en heerlijkheid bestaat dat we daarnaar op weg zijn.

Van die heerlijkheid wordt daar boven op die berg iets zichtbaar en de leerlingen van Jezus worden er in betrokken.

Transfiguratie, zo heet dat met een moeilijk woord, en het is een geliefd thema voor ikonenschilders. Als je goed naar een ikoon kijkt, echt goed kijkt, kan het zijn alsof je tegelijk kijkt naar iets dat niet op het beeld te zien is, dat verder ligt dan dat beeld zelf. Ikonen richten de blik op het onzienlijke, willen mensen daarmee in contact brengen. Het gaat niet om de mooie schildering zelf, het gaat om iets dat daarachter ligt en zo zichtbaar wordt gemaakt, de wereld van God.

Zoals dat glazen kruis de aandacht niet op zichzelf vestigt maar het licht opvangt, het licht dat er dwars doorheen schijnt en de schoonheid van de ruimte onthult. De kunstenaar, Ludger Hinse, maakte verschillende van deze kruizen, lichtkruizen noemt hij ze en hij zegt: 'Mijn kruizen zijn dromen van een weg naar een ander en voller 'zijn', ze zijn tekens van hoop. Ze laten ons iets zien dat verder gaat dan de dood, ze laten iets zien van de toekomende wereld. Ze tonen ons licht en kleuren, volheid en vreugde en bieden daarom troost. Ze laten zien dat achter de duisternis van de dood het licht ligt. Mijn kruizen zijn een poging om het hemelse licht te vangen. Het kruis van licht laat ons zien dat de dood voor God geen kracht is die het leven kan vernietigen."

Het kruis verwijst naar de weg van Jezus. Paulus noemt Jezus een paar keer 'de ikoon van de onzichtbare God'. Ikoon is het griekse woord voor beeld. Jezus is de ikoon van de onzichtbare God omdat hij ons in contact brengt met God en ons voortdurend uitnodigt om die wereld van God en dat andere en vollere zijn binnen te treden.

Ik denk dat wat de leerlingen daar bovenop de berg zien, iets dat bijna niet in taal te vatten is, iets van die orde is. En dat ze ineens Jezus in een flits zien voor wie hij werkelijk is. Ikoon, glans van de levende God. En begrijpen wat die stem zegt: *Dit is mijn Zoon, mijn uitverkorene, luister naar Hem.*

Luister naar hem, want hij nodigt je uit om de wereld te zien in het licht van God. Hij laat je iets van de glans zien die God voor ogen staat. Hij laat zien hoe jijzelf en hoe alle mensen kunnen worden betrokken in dat onophoudelijke scheppingsproces dat ons weghaalt uit de duisternis van de angst en de haat en naar het licht, de glans van de liefde brengt.

Jezus is daar niet alleen, -hij is niet de enige drager van Gods heerlijkheid, hij is echt niet de enige die bij machte is mensen in contact te brengen met die glans. Elia en Mozes verschijnen daar ook, gestalten uit het verleden die werden bezield door dezelfde Geest, en dezelfde weg gingen. Over die weg gaat hun onderling gesprek, zo vertelt het verhaal Ook Mozes, ook Elia heeft alleen op een berg gestaan en is dichtbij God geweest. Elia die daar in de grot stond en na al het religieus geweld God tegenkwam in de zuiverheid van de stilte. Mozes van wie het gezicht glansde toen hij weer de berg afging, het volk tegemoet.

De berg af. De weg die hen omhoog voerde loopt ook weer naar beneden.In alle drie verhalen moeten ze die berg ook weer af. Vanuit de zuivere hoogte van de Godsontmoeting, naar beneden, het dal waar de mensen wonen en leven. Want daar en nergens anders moet die glans worden onthuld, op de plek waar het leven echt wordt geleefd, leven dat soms zo vluchtig en rommelig kan zijn, zo weerbarstig, zoveel pijn en teleurstelling kent, taaiheid, machteloosheid.

Geen berg zonder woestijn. Maar ook geen woestijn zonder berg.

Om in de realiteit van alledag vast te houden aan de glans hoog op de berg en in een wereld waar zoveel verkeerd gaat te blijven te geloven in de goedheid die God aan dit leven heeft meegegeven, dat is waar Jezus ons toe uitnodigt. Laten we gehoor geven aan die uitnodiging, en laten we zo meteen, na de muzikale meditatie en het lied, samen ons geloof, onze hoop belijden, ons diepe verlangen uitspreken naar het leven, de glans, die God voor ogen staat.

Remonstrantse geloofsbelijdenis 2006

Wij beseffen en aanvaarden

dat wij onze rust niet vinden in de zekerheid van wat wij belijden, maar in verwondering over wat ons toevalt en geschonken wordt;

dat wij onze bestemming niet vinden in onverschilligheid en hebzucht,
maar in wakkerheid en verbondenheid met al wat leeft;

dat ons bestaan niet voltooid wordt door wie we zijn en wat we hebben,
maar door wat oneindig groter is dan wij kunnen bevatten.

Door dit besef geleid, geloven wij in Gods Geest
die al wat mensen scheidt te boven gaat
en hen bezielt tot wat heilig is en goed,
opdat zij, zingend en zwijgend,
biddend en handelend,
God eren en dienen.

Wij geloven in Jezus, een van Geest vervulde mens,
het gelaat van God dat ons aanziet en verontrust.
Hij had de mensen lief en werd gekruisigd
maar leeft, zijn eigen dood en die van ons voorbij.
Hij is ons heilig voorbeeld van wijsheid en van moed
en brengt ons Gods eeuwige liefde nabij.

Wij geloven in God, de Eeuwige,
die ondoorgronde liefde is, de grond van het bestaan,
die ons de weg van vrijheid en gerechtigheid wijst
en ons wenkt naar een toekomst van vrede.

Wij geloven dat wij zelf,
zo zwak en feilbaar als wij zijn,
geroepen worden om met Christus en allen die geloven verbonden,
kerk te zijn in het teken van de hoop.

Want wij geloven in de toekomst van God en wereld,
in een goddelijk geduld dat tijd schenkt
om te leven en te sterven en om op te staan,
in het koninkrijk dat is en komen zal,
waar God voor eeuwig zijn zal: alles in allen.

Aan God zij de lof en de eer
in tijd en eeuwigheid